

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.239/2021/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Gulyás Ildikó Tímea ügyvéd (cím) által képviselt felperes neve (cím) felperesnek – a dr. F. Z. kamarai jogtanácsos által képviselt I. rendű alperes neve (cím) I. rendű és II. rendű alperes neve (cím) II. rendű alperesekkel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 6.P.20.399/2020/33. számú ítélete ellen a felperes 36. és az alperesek 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezéseinek folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a fellebbezett részét – az indokolásra is kiterjedően – részben megváltoztatja. Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesek mint egyetemleges jogosultak részére 775 553 (hétszázhetvenötezer-ötszázötvenhárom) forint elsőfokú perköltséget. Az állam által viselt feljegyzett viszontkereseti illetéket 15 000 (tizenötezer) forintra leszállítja. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. rendű alperes részére 500 000 (ötszázezer) forint másodfokú perköltséget, az államnak pedig – külön felhívásra – 2 507 500 (kétfmillió-ötszázhetezer-ötszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket. Megállapítja, hogy 7500 (hétezer-ötszáz) forint feljegyzett fellebbezési illetéket az állam visel.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] A gazdasági társaság1 (a továbbiakban: gazdasági társaság1) 2006. december 15-én öt évre szóló együttműködési szerződést kötött a b...i székhelyű gazdasági társaság2-val (a továbbiakban: gazdasági társaság2). E megállapodás alapján a gazdasági társaság1 12 silós gépjárművet vett lízingbe az gazdasági társaság2-tól, és vállalta, hogy azokat – fuvarfeladatok céljára – az gazdasági társaság2 kizárólagos rendelkezésére bocsátja, az gazdasági társaság2 pedig arra kötelezte magát, hogy havi átlagban nettó 10 000 EUR értékű minimális forgalmat biztosít a gazdasági társaság1-nek. A szerződő feleket azonnali hatályú felmondási jog illette meg, ha a másik fél a szerződésből fakadó lényeges kötelezettségét súlyosan megszegi, és a szerződés szerű állapotot – írásbeli figyelmeztetés ellenére – 14 napon belül nem állítja helyre.

[2] A gazdasági társaság1 és az gazdasági társaság2 2008. január 16-án újabb együttműködési megállapodást kötöttek egymással, amelynek szövege csupán annyiban tért el

a 2006. december 15-én megkötött szerződéstől, hogy nem 12, hanem 17 silós gépjárműre vonatkozott.

[3] E megállapodások alapján kialakult együttműködés keretében a gazdasági társaság1 2006. december 1-én négy bérleti szerződést kötött az gazdasági társaság2-val, amelyek értelmében 2006. december 1-től 2011. december 1-ig bérbe vette az gazdasági társaság2-tól az X..-4., X..-4., X..-4. és X..-4. forgalmi rendszámú F. F. típusú silós pótkocsikat (a továbbiakban: a pótkocsik) azzal, hogy azokkal – az együttműködési megállapodásnak megfelelően – kizárólag az gazdasági társaság2-nak teljesít fuvarfeladatokat.

[4] Bár a pótkocsik ebben az időszakban az gazdasági társaság2 tulajdonában álltak, azokat a magyarországi gépjármű-nyilvántartás a gazdasági társaság1 tulajdonaként tüntette fel, így a pótkocsik törzskönyvei szerint is a gazdasági társaság1 volt a tulajdonos. 2008. július 4-én a gazdasági társaság1 és az gazdasági társaság2 adásvételi szerződéseket írtak alá, amelyek alapján az gazdasági társaság2 megvásárolta a gazdasági társaság1-től a pótkocsikat, mindezt azonban egyik szerződő fél sem vezette át a magyar gépjármű-nyilvántartáson, így annak tartalma nem változott.

[5] A gazdasági társaság1 2010-ben forgótökéhez kívánt jutni oly módon, hogy az „egyéb pénzügyi közvetítői tevékenységet” végző gazdasági társaság3 (a továbbiakban: gazdasági társaság3) segítségével megvásárolja az gazdasági társaság2-től a pótkocsikat. Ennek érdekében egy adásvételi láncolatot tervezett, amelyben a pótkocsik tulajdonjoga az gazdasági társaság2-től az ismeretlen okból beiktatott gazdasági társaság4-n (a továbbiakban: gazdasági társaság4), a gépjármű adásvétellel foglalkozó gazdasági társaság5-n (a továbbiakban: gazdasági társaság5) és az gazdasági társaság3-en keresztül a gazdasági társaság1-hez került volna, a vételárát pedig – a 16 250 000 Ft összegű önrészt meghaladóan – az gazdasági társaság3 fizette volna ki ugyanezen cégeken keresztül az gazdasági társaság2 részére azzal, hogy a gazdasági társaság1 az gazdasági társaság3 felé ötéves részletfizetést vállal.

[6] A terv megvalósítása érdekében az gazdasági társaság2 2010. június 30-án adásvételi szerződéseket kötött a gazdasági társaság4-szel, amelyek alapján a pótkocsikat eladta a gazdasági társaság4-nek azzal, hogy e megállapodások 6. pontjában kikötötte: a járművek mindaddig az eladó tulajdonában maradnak, amíg a vevő azokat „100% ki nem fizeti.” A gazdasági társaság4 2010. szeptember 6-án ugyancsak adásvételi szerződéseket kötött a gazdasági társaság5-del, amelyek alapján a pótkocsikat eladta a gazdasági társaság5 részére. Noha azok vételárát az gazdasági társaság2-nak nem fizette ki, e megállapodásokban kijelentette, hogy a pótkocsik tehermentesek, és az ő tulajdonát képezik.

[7] A szerződések megkötése után: 2010. szeptember 13-án a gazdasági társaság1 ügyvezetője személyesen vette át az gazdasági társaság2-től a pótkocsik törzskönyveit, amelyeket – a tulajdonosváltások átvezetése céljából – továbbadott a gazdasági társaság5 részére.

[8] 2010. szeptember 14-én a gazdasági társaság5 megbízásából eljáró B. S.-né a pótkocsik átíratása érdekében a gépjármű nyilvántartást vezető hatósághoz:

I. rendű alperes O. O.-hoz (a továbbiakban: o.) fordult, amelynek bemutatta a pótkocsik forgalmi engedélyét, törzskönyvét, a gazdasági társaság¹ és az gazdasági társaság², az gazdasági társaság² és a gazdasági társaság⁴, valamint a gazdasági társaság⁴ és a gazdasági társaság⁵ között létrejött adásvételi szerződéseket. Az okmányiroda eljáró ügyintézője észlelte, hogy a pótkocsik a nyilvántartás szerint még a gazdasági társaság¹ tulajdonát képezik, ezért a bemutatott okiratok alapján a gazdasági társaság⁵ tulajdonjogának bejegyzésével együtt – hivatalból – átvezette a nyilvántartáson a köztes tulajdonosok: az gazdasági társaság² és a gazdasági társaság⁴ tulajdonszerzését is, amelyről nem hozott alakszerű határozatot.

[9] A tulajdonosváltás átvezetése után: 2010. szeptember 21. napján ugyanazon közjegyzői okiratban két adásvételi szerződés jött létre. Egyrészt a gazdasági társaság⁵ eladta a pótkocsikat az gazdasági társaság³-nek oly módon, hogy a megállapodás rögzítette: a forgalmi engedélyek tanúsága szerint a járművek a gazdasági társaság⁵ kizárólagos tulajdonát képezik. Másrészt az gazdasági társaság³ eladta a pótkocsikat a gazdasági társaság¹ részére azzal, hogy a járműveknek a gazdasági társaság¹ nevére kiállított törzskönyvét az gazdasági társaság³ jogosult birtokolni mindaddig, amíg a gazdasági társaság¹ a teljes vételárat ki nem fizeti. Az gazdasági társaság³ és a gazdasági társaság¹ a vételár - fizetési kötelezettség biztosítására ingó zálogjogot is alapítottak a pótkocsikon az gazdasági társaság³ javára. E tulajdonosváltásokat 2010. szeptember 21-én a Ny.-i O. vezette át a magyar gépjármű-nyilvántartáson, amely bejegyezte az gazdaság társaság³ zálogjogát is és a törzskönyveket az gazdasági társaság³ részére küldte ki.

[10] Bár a pótkocsik – az adásvételi szerződések birtokbaadásra vonatkozó rendelkezései ellenére – mindvégig a gazdasági társaság¹ birtokában voltak, azok tulajdonjogát a gazdasági társaság¹ nem szerezte meg. Ennek oka az, hogy noha az gazdasági társaság³ és a gazdasági társaság⁵ az őket terhelő vételár fizetési kötelezettségeknek eleget tettek, a gazdasági társaság⁴ nem fizette meg az általa vállalt vételárat az gazdasági társaság² felé, annak ügyvezetője ugyanis – a Debreceni Törvényszék 2017. február 13. napján kelt 2.Bf.206/2016/10. számú jogerős ítélete szerint – bűncselekményt követett el: a vételár céljára szolgáló pénzeszeget elsikkasztotta.

[11] Az gazdasági társaság² 2010. október 4-én írásban értesítette a gazdasági társaság¹-t arról, hogy a pótkocsik vételárát nem kapta meg. Figyelmeztette, hogy amennyiben a gazdasági társaság⁴ 8 napon belül sem tesz eleget a fizetési kötelezettségének, a pótkocsikat visszaveszi vagy a vételárat a gazdasági társaság¹ által 2010. szeptember 29-én nála letétbe helyezett 99 705 EUR-ból kiegyenlíti. Erről a gazdasági társaság¹ tájékoztatta az gazdasági társaság³-et, amely 2010. október 12-én írásban azt válaszolta az gazdasági társaság² részére, hogy a pótkocsik tulajdonjogát a nyilvántartás szerint az gazdasági társaság³ zálogjogával terhelten a gazdasági társaság¹ szerezte meg, a korábbi tulajdonosok elszámolási vitája pedig mindezt nem érinti, így felszólította az gazdasági társaság²-t, hogy ne zavarja meg a gazdasági társaság¹-t a pótkocsik birtoklásában. Ugyanezen a napon az gazdasági társaság³ írásban értesítette minderről a gazdasági társaság¹-t és annak ügyvezetőjét is, továbbá felszólította őket, hogy ne adják át a pótkocsikat az gazdasági társaság²-nak, mert ezzel bűncselekményt követnek el.

[12] A kialakult helyzet megoldása érdekében a gazdasági társaság¹ 2010. október 23-án egy megoldási javaslatot nyújtott be az gazdasági társaság³ felé, amelyben jelezte,

hogy az gazdasági társaság² a gazdasági társaság⁴-szel kötött adásvételi szerződésekben fenntartotta a tulajdonjogát a vételár teljes kifizetéséig, a vételárat pedig a gazdasági társaság⁵ vagy a gazdasági társaság⁴ miatt nem kapta meg, így a tulajdonjoga fennáll. Felajánlotta, hogy a vételárat – más forrásból – előteremti, de kérte, hogy az gazdasági társaság³ járuljon hozzá a már megkötött szerződésekben foglalt fedezeti konstrukció átalakításához. A megoldási javaslatot az gazdasági társaság³ 2010. november 4-én elutasította.

[13] Az gazdasági társaság² 2010. november 9-én értesítette a gazdasági társaság¹-t, hogy a gazdasági társaság⁴-től továbbra sem kapta meg a vételárat, ezért a pótkocsikat visszairányítja A.-ba, és azokat 2010. november 15-ig birtokba veszi.

[14] A gazdasági társaság¹ az gazdasági társaság³ felé 2010. november 14-én írt levelében megismételte azt az álláspontját, hogy az gazdasági társaság² a tulajdonjogának fenntartása és a vételár kifizetésének elmaradása miatt továbbra is tulajdonosa a pótkocsiknak, majd 2010. november 16-án elállt az gazdasági társaság³-fel kötött adásvételi szerződésektől.

[15] Az gazdasági társaság² 2010. november 18-án újabb levelet írt a gazdasági társaság¹-nek, amelyben kifejtette, hogy miután a gazdasági társaság⁴ a vételárat nem fizette ki, a pótkocsikat „lefoglalja” és azok használatát a továbbiakban nem biztosítja a gazdasági társaság¹ részére. Kijelentette továbbá, hogy a 2008. január 16-án kelt ötéves együttműködési szerződést 2010. november 30. napjával felmondja.

[16] A gazdasági társaság¹ a pótkocsikat 2010. november 26-án visszaadta az gazdasági társaság² részére, majd szerződés megszűnésének megállapítása és elszámolás iránt pert indított az gazdasági társaság³ ellen, amelynek eredményeként a Debreceni Ítéltábla a Gf.III.30.142/2012/23. számú ítéletével kötelezte az gazdasági társaság³-t a gazdasági társaság¹ által megfizetett 16 250 000 Ft önrész visszafizetésére, egyebekben a Nyíregyházi Törvényszék keresetet elutasító elsőfokú ítéletét helybenhagyta. Ezután – két újabb peres eljárás keretében – a gazdasági társaság¹ 562 253 000 Ft kártérítést követelt az gazdasági társaság³-tól, a Debreceni Ítéltábla azonban a Gfv.III.30.112/2016/5. és a Gf.IV.30.136/2018/9. számú jogerős ítéleteivel e kereseteket elutasította, a Kúria pedig a Pfv.V.21.348/2016/6. és a Pfv.VII.21.518/2018/9. számú ítéleteivel a jogerős ítéleteket hatályukban fenntartotta. Ezen határozatok szerint az gazdasági társaság³-tól az adott helyzetben csak az volt elvárható, hogy a szerződési láncolatban közvetlenül előtte lévő gazdasági társaság⁵ tulajdonszerzéséről győződjön meg, arra azonban már nem volt köteles, hogy ellenőrizze a gazdasági társaság⁴ tulajdonszerzését, mint ahogy arra sem, hogy elfogadja a gazdasági társaság¹ megoldási javaslatait, így – felróható magatartás hiányában – nem felel a gazdasági társaság¹ felé azért a kárért, amely ez utóbbi céget az együttműködési szerződés felmondása folytán érte.

[17] A gazdasági társaság¹ 2018. december 28-án megállapodást kötött a felperessel, amellyel a felperesre engedményezte a H.-B. M.-i K.-lal (a továbbiakban: k.) szemben a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: az 1959. évi Ptk.) 339. és 349. §-ai szerinti kártérítési követelését 562 253 300 Ft és annak 2010. november 30. napjától járó törvényes mértékű késedelmi kamatai erejéig. A szerződés szerint a követelés ténybeli és jogi alapját a gazdasági társaság¹ 2018. december 21-én a k.

tudomására hozta. A szerződő felek a követelést kifejezetten kétesnek minősítették. Az engedményezésnek az írásbeli megállapodásban fel nem tüntetett ellenértéke 150 000 Ft volt, amelyet a felperes megfizetett a gazdasági társaság1 részére. Az engedményezési szerződés alapján a gazdasági társaság1 teljesítési utasítást adott ki a k. részére, amelyet az 2019. január 14. napján át is vett.

[18] A felperes az engedményezett követelés teljesítése érdekében 2019. január 25. napján indított pert a k.-lal szemben, amelyben – jelen perrel egyezően – arra hivatkozott, hogy az o. jogellenesen és felróhatóan járt el akkor, amikor az gazdasági társaság2 és a gazdasági társaság4 közötti adásvételi szerződésekben foglalt tulajdonjog fenntartást figyelmen kívül hagyva bejegyezte a gazdasági társaság4 és a gazdasági társaság5 tulajdonjogát, ezzel pedig kárt okozott a gazdasági társaság1-nek, az gazdasági társaság2 ugyanis emiatt mondta fel az együttműködési megállapodást. Kifejtette, hogy az o. hibájából eredő károkért – jogutódlás folytán – a k. köteles helytállni. E keresetet a Debreceni Törvényszék a 2020. február 18. napján kelt 5.P.20.105/2019/32. számú ítéletével elutasította, amelyet a Debreceni Ítéltábla a 2020. május 20.napján kelt Pf.I.20.122/2020/5. szám alatti ítéletével helybenhagyott. A jogerős ítélet szerint az o. hibájából eredő károkért – jogutódlás hiányában – a k. nem köteles helytállni.

[19] A gazdasági társaság1 és a felperes 2019. május 1-én „Módosításokkal egységes szerkezetbe foglalt megállapodás követelés engedményezéséről” címmel újabb okiratot írtak alá. Ebben kijelentették, hogy a felperes 2019. április 30-án betekintett a Debreceni Törvényszék előtt ekkor még folyamatban lévő 5.P.20.105/2019. számú per irataiba, és megismerte a k. ellenkérelmét, amely azt tartalmazta, hogy a k. a D.-i J.-i H. kialakítása érdekében létrejött megállapodás értelmében a tárgyi pert nem vette át az alperesektől, így az engedményezett követelés kapcsán nem jogutód. Erre tekintettel a szerződő felek „az egyértelműség érdekében a 2018. december 28-i engedményezési szerződésüket módosították” oly módon, hogy megállapították: az átruházott követelés a bíróság jogi álláspontjától függően a k.-lal, az I. vagy a II. rendű alperesekkel szemben áll fenn. A módosított engedményezési szerződés alapján a felperes 2020. március 19-én teljesítési utasítást adott ki az I. és a II. rendű alperesek részére, amelyet ezen alperesek 2020. március 20-án vettek át.

[20] A Debreceni Törvényszék a 2.Fpk.361/2018/18. számú végzésével 2019. május 2. napjával elrendelte a gazdasági társaság1 felszámolását, és felszámolóként a gazdasági társaság6-t jelölte ki.

[21] A felperes a módosított keresetében arra kérte a bíróságot, hogy az 1959. évi Ptk. 339. §-a és 349. §-a alapján kötelezze az I. és a II. rendű alpereseket személyenként 612 624 000 Ft és annak 2010. november 30. napjától a kifizetés napjáig járó kamata megfizetésére. Arra hivatkozott, hogy az o. jogszabálysértő módon jegyezte be a pótkocsik tulajdonosaként a gazdasági társaság4-et és a gazdasági társaság5-et, mert figyelmen kívül hagyta, hogy az gazdasági társaság2 a vételár teljes megfizetéséig fenntartotta a tulajdonjogát. Mivel pedig az gazdasági társaság2 a vételárat nem kapta meg, sem a gazdasági társaság4, sem a gazdasági társaság5 nem lett tulajdonos. Állította, hogy az gazdasági társaság2 ezen jogalkalmazási hiba miatt mondta fel a gazdasági társaság1-sel kötött együttműködési szerződést. Az gazdasági társaság3 ugyanis azért fizette ki a vételárat, mert a gépjármű-nyilvántartás szerint a gazdasági társaság5 tulajdonjogot szerzett a pótkocsik felett, és

ugyanerre hivatkozással utasította vissza az gazdasági társaság² pótkocsikkal kapcsolatos tulajdoni igényét. Az gazdasági társaság² ezért kényszerült arra, hogy a saját tulajdonjogának védelme érdekében visszarendelje a pótkocsikat A.-ba, amelyek nélkül viszont a gazdasági társaság¹ nem tudta teljesíteni az együttműködési megállapodást, így azt fel kellett mondani. Kifejtette, hogy az együttműködési szerződés megszűnéséből eredően a gazdasági társaság¹ a felemelt keresetnek megfelelő összegű kárt szenvedett, amelyet – jogutódlás hiányában – nem a gépjármű-nyilvántartást 2013. január 1. óta vezető k., hanem az I. vagy a II. rendű alperes köteles megtéríteni neki, mint a követelés engedményesének.

[22] Az alperesek ellenkérelme elsődlegesen az eljárás megszüntetésére irányult. Arra hivatkoztak, hogy hiányzik a felperes perbeli jogképessége, mert a gazdasági társaság¹-sel kötött engedményezési szerződés több okból is érvénytelen, így az eljárást a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 240. §-a (1) bekezdésének a) pontja és 176. §-a (1) bekezdésének e) pontja alapján meg kell szüntetni. Másodlagosan a kereset elutasítását kérték. Elévülési kifogást terjesztettek elő, továbbá állították, hogy a kártérítési felelősség egyetlen eleme sem áll fenn, mert az okmányiroda jogszerűen járt el, nem terheli felróhatóság, az együttműködési megállapodás felmondása és a tulajdonjog bejegyzése között nincs okozati összefüggés, valamint a felperes nem igazolta a kárának összecszerűségét sem.

[23] Az alperesek viszontkeresettel kérték a bíróságot, hogy állapítsa meg a gazdasági társaság¹ és a felperes között létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségét. Arra hivatkoztak, hogy a megállapodás formai hibákban szenved, mert azt nem a keltezésének megfelelő időpontban: 2019. május 1-én, hanem később írták alá a szerződő felek, ekkor azonban a gazdasági társaság¹-t már csak a felszámoló képviselhette volna. Állították, hogy a szerződés nem tartalmazza beazonosítható módon az engedményezett követelést, nincs benne a vételár összege sem, továbbá vagyont vont el a hitelezők elől, így sérti a jóerkölcsöt is.

[24] A felperesek az ellenkérelmükben a viszontkereset elutasítását kérték. Arra hivatkoztak, hogy a felperesnek nincs keresetőségi joga, továbbá az általa felhozott okokból az engedményezési szerződés nem érvénytelen.

[25] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével az alperesek eljárás megszüntetése iránti kérelmét, továbbá a keresetet és a viszontkeresetet is elutasította. Megállapította, hogy a perrel felmerült költségeiket a felek maguk viselik. A felperest kötelezte arra, hogy fizessen meg az államnak – külön felhívásra – 1 500 000 Ft feljegyzett kereseti illetéket, megállapította ugyanakkor, hogy 1 500 000 Ft viszontkereseti illetéket az állam visel.

[26] A határozatát azzal indokolta, hogy a felperes egy jogi személyiséggel rendelkező gazdasági társaság, így a Pp. 33. §-a alapján van perbeli jogképessége, ezért az alperesek a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontjára és a Pp. 176. §-a (1) bekezdésének e) pontjára hivatkozással alap nélkül kérték az eljárás megszüntetését.

[27] Nem találta alaposnak az alperesek viszontkeresetét sem. A Pp. 172. §-ának (3) bekezdése alapján megállapítási keresetet akkor lehet előterjeszteni, ha az a felperes jogainak

az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: az 1952. évi Pp.) 123. §-a ugyanezt a feltételt fogalmazta meg, amelyet a bírói gyakorlat úgy értelmezett, hogy nem alapozza meg a jogvédelmi szükségletet az olyan tény, amelyre a fél az ellenérdekű fél által ellene indított perben védekezésként hivatkozhat (BH2005.146., BH1985.195.). Ez a bírói gyakorlat a Pp. alkalmazása során is irányadó. Mivel pedig az alperesek védekezésként hivatkozhattak és hivatkoztak is az engedményezési megállapodás érvénytelenségére, ennek megállapítása érdekében – jogvédelmi szükséglet hiányában – nem terjeszthettek elő viszontkeresetet.

[28] Kifejtette ugyanakkor, hogy az alperesek azon érvelése, amely szerint a PRS és a felperes között létrejött engedményezési megállapodás érvénytelen, az ellenkérelmük részeként sem foghatott helyt. E körben nem a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvényt (a továbbiakban: a Ptk.), hanem – a 2013. évi CLXXVII. törvény 50. §-ának (1) bekezdése alapján – az 1959. évi Ptk-t alkalmazta, mert az engedményezési szerződés tárgya egy olyan kártérítési követelés átruházása volt, amely a Ptk. hatályba lépése előtt: 2010. november 30-án keletkezett. Ennek eredményeként megállapította, hogy az egységes bírói gyakorlat szerint (BH2021.16., EBH2003.868., BH2015.157., BH2005.358.) a kötelezettség kötelezettje az engedményezési szerződés érvénytelenségére főszabály szerint nem hivatkozhat. Olyan különleges jogi érdek pedig, amely e főszabálytól való eltérést indokolna, a perbeli esetben nem merült fel, így az alperesek nem teheték vitássá az engedményezési szerződés érvényességét. Az érvénytelenségi kifogásuk ugyanakkor érdemben sem volt alapos. Az általuk előadott tényállítások és jogszabályi hivatkozások ugyanis nem az engedményezési megállapodás érvényességét, hanem annak létrejöttét kérdőjelezték meg. Ez az érvelés sem foghatott azonban helyt, hiszen az engedményezett követelés az engedményezési szerződés alapján minden kétséget kizáróan beazonosítható volt, mert az visszautalt a Debreceni Törvényszék előtt 5.P.20.105/2019. szám alatt indult perre. Az engedményezési szerződés nem 2019. május 1-én, hanem 2018. december 28-án jött létre, a követelés tehát már ekkor kikerült a gazdasági társaság1 vagyonából. A gazdasági társaság1 nevében eljáró ügyvezető pedig mind 2018. december 28-án, mind 2019. május 1-én jogosult volt a gazdasági társaság1 képviselőjére. Olyan bizonyíték, amely arra utalna, hogy az engedményezési szerződés módosítására 2019. május 1. után került sor, nem merült fel, különös figyelemmel arra is, hogy a felperesek igazolták: az engedményezés visszterhes volt, a felperestől kapott vételárat pedig a gazdasági társaság1 megkapta és szabályszerűen lekönyvelte. Ezért e körben további bizonyításra nem volt szükség, így mellőzte a gazdasági társaság1 felszámolójának megkeresését és tanúkenti kihallgatását.

[29] Kifejtette, hogy a követelés ötéves elévülési ideje 2010. november 30. napján kezdődött el, amelyet nem szakított meg az a tény, hogy a gazdasági társaság1 2015. szeptember 28-án pert indított az gazdasági társaság3-fel szemben, a megszakadást ugyanis minden esetben a kötelezettek személyére vetítve kell vizsgálni (BH2020.115.). Egyéb olyan körülményre pedig, amely megszakította volna az alperesekkel szemben fennálló követelés elévülését, a felperes nem hivatkozott.

[30] Rámutatott, hogy nem vezetett az elévülés nyugvására sem az, hogy a gazdasági társaság1 az igényét először a vele szerződésben álló gazdasági társaság3-fel szemben érvényesítette. Az EBH2018.P.1. szám alatt közzétett elvi döntés szerint ugyanis mindez a közigazgatási jogkörben okozott kártérítés jogcímén fennálló követelés elévülését nem befolyásolta, mert a kontraktuális és a deliktuális kártérítési felelősség az egyetemleges kötelezettség szabályai szerint akár egymás mellett is érvényesíthető lett volna.

[31] Érvelése szerint a felperes alap nélkül hivatkozott arra is, hogy az elévülés mindaddig nyugodott, amíg a gazdasági társaság1 ügyvezetője meg nem ismerte M. B. Z. 2011. február 8. napján megtett tanúvallomását, az ugyanis nem tartalmazott olyan adatot, amelyet a gazdasági társaság1 törvényes képviselője a 2010. november 30-tól számított ötéves elévülési időn belül nem ismerhetett meg. A gazdasági társaság1 ügyvezetőjének valójában már 2010. november 30. előtt pontos tudomása volt arról, hogy a pótkocsik tulajdonjoga – az épp általa bonyolított adásvételi láncolat eredményeként – a gazdasági társaság5 részére bejegyzésre került a gépjármű-nyilvántartásba. Mindez benne volt az általa is aláírt közjegyzői okiratban, amely a gazdasági társaság5 és az gazdasági társaság3 közötti adásvételi szerződést tartalmazta, továbbá ezt szabta feltételül az gazdasági társaság3 ahhoz, hogy a láncolatban részt vegyen, amiről az előzményi perekben született ítéletek szerint a gazdasági társaság1 ügyvezetője is tudott. A gazdasági társaság5 tulajdonjogának bejegyzése nélkül nem lehetett volna bejegyezni a láncolatban utána következő gazdasági társaság1 tulajdonjogát sem, amellyel szintén szükségszerűen tisztában kellett lennie. Az előzményi perekben született ítéletek szerint tudta azt is, hogy az gazdasági társaság2 a gazdasági társaság4-szel kötött szerződésekben fenntartotta a tulajdonjogát a vételár teljes kiegyenlítéséig (Kúria Gfv.VII.30.091/2013/9. szám alatti ítélet 8. oldalának 1. bekezdése, Nyíregyházi Törvényszék 13.G.15-11-040012/56. számú ítéletének 22. oldal 4. bekezdése, Kúria Gfv.VII.30.091/2013/9. számú ítéletének 8. oldal 1. bekezdése). E tényről az ötéves elévülési időn belül is többször értesülhetett, így például az gazdasági társaság2 2011. szeptember 13-án kelt írásbeli nyilatkozatából, a Nyíregyházi Törvényszék 2012. február 1. napján kelt 13.G.15-11-040012/56. számú ítélete 4. oldalának 5. bekezdéséből, továbbá a gazdasági társaság1 által kezdeményezett előzetes bizonyítás iránti eljárásban 2014. augusztus 15-én elkészített igazságügyi szakértői véleményből. Ezért az elévülés M. B. Z. tanúvallomásának megismeréséig nem nyugodott, hiszen a gazdasági társaság1 minden olyan adatot ismert, amely alapján az o. hibájára alapított kártérítési igényét az ötéves elévülési időn belül érvényesíthette volna.

[32] Azt a körülményt, hogy a felperes a rá engedményezett kártérítési követelést a 2019. évben téves jogértelmezés miatt érvényesítette a k.-lal szemben, csak akkor lehetne értékelni az elévülés nyugvása körében, ha a pert az elévülési időn belül, azaz 2015. november 30-ig megindította volna. Mivel ezt elmulasztotta, a követelés elévült, így a jogutódlással kapcsolatos téves jogértelmezés nem vezethetett az elévülés nyugvására. Mindezek miatt a keresetet elsődlegesen azért találta alaptalannak, mert a követelés 2015. november 30-án elévült, így az a jelen per megindításakor bírósági úton már nem volt érvényesíthető.

[33] Ettől függetlenül rámutatott arra is, hogy a kereset akkor sem lett volna alapos, ha a követelés nem évült volna el. A BH2003.280. szám alatt közzétett eseti döntés, valamint a Legfelsőbb Bíróság Pfv.21.060/2004/2., Pfv.V.21.789/2004/7. és Pfv.III.21.718/2009/11. számú ítéletei alapján úgy foglalt állást, hogy a jegyző hatósági jogkörében okozott kárért nem az I., hanem a II. rendű alperes perelhető, így az I. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset elévülés hiányában sem foghatott volna helyt.

[34] A II. rendű alperes kártérítési felelősségének az 1959. évi Ptk. 349. §-a (1) bekezdésében foglalt különös feltételei ugyanakkor érvelése szerint fennálltak, mert az okmányiroda nem hozott alakszerű határozatot a gazdasági társaság5 és a gazdasági társaság4

tulajdonjogának bejegyzéséről, így nem tájékoztatta az érintetteket a rendes jogorvoslati jogukról, ennek hiányában tehát a gazdasági társaság1 e jogával nem élhetett.

[35] Megállapította, hogy a II. rendű alperes kártérítési felelősségének az 1959. évi Ptk. 339. §-a (1) bekezdésében foglalt általános feltételei közül a jogellenesség és a felróhatóság is megvalósult, mert az okmányiroda eljáró ügyintézője jogalkalmazási hibát vétett. Az ekkor hatályos 35/2000. (XI.30.) BM rendelet (a továbbiakban BM rendelet) 76-76/A. §-ai alapján ugyanis a tulajdonosváltás nyilvántartásba vételéhez a jármű tulajdonjogának megszerzését igazoló adásvételi szerződés csatolása lett volna szükséges. Konkrét jogszabályi rendelkezések hiányában is megállapítható, hogy e követelménynek csak olyan adásvételi szerződés felelt volna meg, amely korlátozás és tulajdonjog-fenntartás nélkül biztosítja és igazolja a tulajdonjog átruházását. Az ilyen tartalmú adásvételi szerződést nem pótolhatta a jármű törzskönyvének csatolása, mert a BM rendelet 71. §-ának (4) bekezdésében írt vélelem ellenére köztudomású, hogy a törzskönyv birtokosa nem feltétlenül azonos a jármű tulajdonosával. Az gazdasági társaság2 és a gazdasági társaság4 közötti adásvételi szerződésekben foglalt tulajdonjog fenntartás miatt e megállapodások nem igazolták a tulajdonjog átszállását, mert ehhez szükség lett volna a vételár megfizetésének igazolására vagy az eladó hozzájáruló nyilatkozatára. Bár e körben tételes jogszabályi rendelkezés nem volt, az o. ügyintézőjének az adott helyzetben fel kellett volna ismernie, hogy a gazdasági társaság4 és a gazdasági társaság5 tulajdonjoga a benyújtott okiratok alapján nem jegyezhető be a gépjármű-nyilvántartásba.

[36] Érvelése szerint a II. rendű alperessel szemben előterjesztett kereset mindezek ellenére azért nem lett volna alapos elévülés hiányában sem, mert a felperes nem igazolta, hogy az gazdaági társaság2 az o. ügyintézőjének jogellenes és felróható magatartása miatt mondta fel a gazdasági társaság1-sel kötött együttműködési szerződést, a felmondás ugyanis nem tartalmaz indokolást, és annak indokát a csatolt okiratok alapján sem lehet megállapítani. A per során csupán annyit sikerült tisztázni, hogy az gazdaági társaság2 kielégíthette volna a vételárigényét a gazdaági társaság1 által letétbe helyezett összegből, az viszont, hogy ezt megtette-e, feltáratlan maradt, mint ahogy az is, hogy mindez milyen szerepet játszott az együttműködési szerződés felmondásában. A felperes által e körben előadott tényállítások pusztán feltételezések voltak, amelyeket semmi sem támasztott alá. A felmondás okainak ismerete nélkül pedig nem lehetett állást foglalni abban, hogy az o. hibája közrehatott-e az együttműködési szerződés felmondásában vagy nem.

[37] Az elsődlegesen elévült, másodlagosan pedig alaptalan követelés összecszerűségének igazolása érdekében előterjesztett bizonyítási indítványokat mellőzte, kifejtette ugyanakkor, hogy a felperes engedményezés címén csupán 562 253 000 Ft tőkeösszegű követelést kapott, így a felemelt keresetében minden alap nélkül követelt 612 624 000 Ft tőkeösszeget.

[38] A kereset perértéke 612 624 000 Ft, a viszontkereseté pedig – az átruházott követelés tőkeösszegének megfelelően – 562 253 000 Ft volt. A kereset tekintetében a felperes, a viszontkereset vonatkozásában pedig az alperesek lettek pervesztesek. Mivel valamennyien csupán a jogi képviselőik díját előlegezték meg, megállapította, hogy a Pp. 83. §-ának (2) bekezdése alapján e költségeiket maguk viselik. A feljegyzett kereseti illeték megfizetésére a felperest kötelezte, megállapította ugyanakkor, hogy az illetékmentes alperesek helyett az állam viseli a feljegyzett viszontkereseti illetéket.

[39] A felperes elsődleges fellebbezési kérelme arra irányult, hogy az ítéltábla változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, közbelső ítélettel állapítsa meg, hogy a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetének jogalapja fennáll, és a kereset összecsúszása körében utasítsa az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására. A másodlagos fellebbezési kérelmében az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte.

[40] Arra hivatkozott, hogy a követelése nem évült el. A gazdasági társaság1 törvényes képviselője csak a 2018. február 14-én történt iratbetekintés során ismerte meg az okmányiroda eljáró ügyintézőjének korábbi büntetőeljárásban tett tanúvallomását. Ezt megelőzően nem tudhatta, hogy milyen okiratokat csatoltak be a gazdasági társaság5 tulajdonjogának bejegyzésére irányuló hatósági eljárásban. Nem ismerte az gazdasági társaság2 és a gazdasági társaság4 között létrejött adásvételi szerződéseket sem, amelyet igazolt S. J. F/58. sorszám alatt becsatolt nyilatkozata, az ugyanis azt tartalmazta, hogy e személy zárt borítékban hozta és vitte az ügyletekhez szükséges okiratokat. Nem volt elvárható a gazdasági társaság1-től, hogy megvizsgálja a láncolatban vele közvetlen szerződéses kapcsolatban nem álló személyek szerződéseit, a gazdasági társaság4 egyébként is a gazdasági társaság1-től függetlenül került bele a jogügyletekbe. Kétségtelen, hogy a gazdasági társaság1 2010. november 30. és 2015. november 30. között tudomást szerzett a többi adásvételi szerződés tartalmáról is, az o. felelősségét viszont csak akkor ismerhette fel, amikor kiderült, hogy a tulajdonjog korlátozása nem került bele a gépjármű-nyilvántartásba. A gazdasági társaság1 nem feltételezhette, hogy a szerződések ellenére korlátozásmentes tulajdonjogot jegyeztek be, ez pedig csak az o. eljáró ügyintézőjének tanúvallomása alapján jutott a tudomására. Ezt megelőzően tehát nem ismerhette fel azt, hogy az o. kártérítési felelőssége is fennáll. Az igényérvényesítés végső akadálya pedig akkor hárult el, amikor 2019. április 30-án megismerte a k. ellenkérelmét és az ahhoz csatolt megállapodást a D.-i J.-i H. létrehozása tárgyában. Ekkor vált felismerhetővé ugyanis az, hogy a k. nem lett jogutód, így – a hatáskör átruházásától függetlenül – a II. rendű alperes maradt a kártérítési követelés kötelezettje. Az ettől számított egy éven belül pedig jelen pert megindította, így a követelés nem évült el, az elsőfokú bíróság ezzel ellentétes jogi álláspontja tehát sérti az 1959. évi Ptk. 324. §-ának (1) bekezdését és 326. §-ának (2) bekezdését.

[41] Kifejtette, hogy az gazdasági társaság2 az o. jogellenes és felróható magatartása miatt mondta fel a gazdasági társaság1-sel kötött együttműködési szerződést. Mindez már az F/15. alatt csatolt felmondásból is megállapítható, de azt igazolják az F/16. alatt csatolt levelek is. Eszerint nem kétséges, hogy a gazdasági társaság1 a tulajdonjog bejegyzése miatt fizette ki az őt terhelő önrészt, az gazdasági társaság3 pedig ugyanezen okból utalta át a vételár rá eső részét a gazdasági társaság5-nek. Amennyiben az o. – jogszerűen eljárva – csak korlátozással jegyezte volna be a gazdasági társaság5 tulajdonjogát, akkor senki sem szerzett volna tulajdonjogot mindaddig, amíg az gazdasági társaság2 nem jut hozzá a vételárhoz. Ez esetben a pótkocsik az gazdasági társaság2 tulajdonában maradtak volna, így folytatódhatott volna a közte és a gazdasági társaság1 között folyamatban lévő együttműködés. A jogszerűtlen tulajdonjog-bejegyzés miatt helyezkedett az gazdasági társaság3 arra a jogi álláspontra, hogy az gazdasági társaság2-nak nincs tulajdonjoga a pótkocsik felett, emiatt kényszerült az gazdasági társaság2 arra, hogy a járműveket – a jogai védelme érdekében – A.-ba irányítsa. Mivel pedig ezek nélkül a gazdasági társaság1 nem tudott eleget tenni az együttműködési szerződésnek, azt szükségszerűen fel kellett mondani, így mindez okozati összefüggésben áll az o. jogellenes és

felróható magatartásával. Az gazdasági társaság² a letétből nem a vételárat, hanem a gazdasági társaság¹ bérleti szerződés alapján fennálló tartozásait elégítette ki, hiszen az gazdasági társaság³ nem járult hozzá a gazdasági társaság¹ által felajánlott megoldási javaslatához, így a helyzetet más módon nem lehetett rendezni.

[42] Az alperesek a fellebbezésükben azt kérték, hogy az ítéltábla részben változtassa meg az elsőfokú bíróság ítéletét, adjon helyt a viszontkeresetüknek és az eljárás megszüntetése iránti kérelmüknek, kötelezze a felperest 788 253 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére, és változtassa meg az elsőfokú ítélet indokolásának [64] pontját. Kijelentették ugyanakkor, hogy a fellebbezésük nem érinti az elsőfokú bíróság ítéletének azon rendelkezését, amelyik a keresetet elutasította.

[43] Kifejtették, hogy a felperes törvényes képviselője a per során elmondta: az gazdasági társaság³ ellenállása miatt nem tudták rendezni a felek viszonyát, az gazdasági társaság³ ugyanis ragaszkodott a jogaihoz és a pótkocsik eladásával fenyegetőzött. Az gazdasági társaság² valójában emiatt mondta fel az együttműködési szerződést, így az nincs okozati összefüggésben a tulajdonjog bejegyzésével. Kérték, hogy az ítéltábla ezzel egészítse ki az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását.

[44] Sérelmezték, hogy az elsőfokú bíróság elutasította a viszontkeresetüket. Érvelésük szerint viszontkereset benyújtása nélkül nem hivatkozhattak az engedményezési szerződés érvénytelenségére, mert az egyik szerződő fél: a gazdasági társaság¹ időközben megszűnt. Ezért szükségszerűen viszontkeresetet kellett előterjeszteniük, amelyet az elsőfokú bíróságnak érdemben vizsgálnia kellett volna. Ennek érdekében indítványozták, hogy az ítéltábla keresse meg a gazdasági társaság¹ felszámolóját annak tisztázására, hogy a gazdasági társaság¹ iratai között fellelhető-e az engedményezési szerződés, arra az esetre pedig, ha az ítéltábla az indítványnak helyt ad, tárgyalás tartását is kérték.

[45] Kifogásolták az eljárás megszüntetése iránti kérelmük elutasítását is, mert állították, hogy ebben a körben az elsőfokú bíróság tévesen értelmezte a nyilatkozataikat. A felperesnek nem a jogképességét vitatták, hanem a keresetösségi jogát, méghozzá azért, mert az engedményezés érvénytelen volt. Ezért az eljárást meg kellett volna szüntetni.

[46] Érvelésük szerint az elsőfokú bíróság hibásan állapította meg a viszontkereset perértékét is. A Pp. 21. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján perértékként az engedményezés ellenértékét kellett volna figyelembe venni, amely 150 000 Ft volt. Erre tekintettel a felperest kötelezni kell a kereset miatt felszámított elsőfokú perköltségük megfizetésére.

[47] Arra is hivatkoztak, hogy téves az elsőfokú ítélet indokolásának [64] pontja, az okmányiroda ügyintézőjének magatartása ugyanis nem volt jogellenes és felróható. Azt, hogy a tulajdonjog átszállt a gazdasági társaság⁵-re, a hatósági eljárás során bemutatott törzskönyvek és a BM rendelet 71. §-ának (4) bekezdése alapján vélelmezni kellett. Ez a vélelem felmentette az ügyintézőt annak vizsgálata alól, hogy az adásvételi szerződéseket teljesítették-e, az azokban foglalt vételárat megfizették-e, a gépjárműveket birtokba adták-e. Ezt a vélelmet az érintettek nem döntötték meg. Nem volt olyan jogszabályi rendelkezés, amely arra kötelezte az ügyintézőt, hogy ilyen esetekben – a vélelem ellenére – vizsgálja meg

a vételár megfizetését, így az eljárása nem volt jogellenes és felróható, különös tekintettel a gazdasági társaság⁴ és a gazdasági társaság⁵ közötti adásvételi szerződés azon rendelkezésére, amelyben a gazdasági társaság⁴ kijelentette, hogy per-, teher- és korlátozásmentes tulajdonjoga van a pótkocsik felett.

[48] A felek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet ellenfél által fellebbezett részének helybenhagyására irányult, annak helyes indokai alapján.

[49] Az ítéltábla a fellebbezéseket a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, a felperes ugyanis egyáltalán nem, az alperesek pedig csak arra az esetre kérték tárgyalás tartását, ha az ítéltábla a bizonyítási indítványuknak helyt ad. Ez utóbbi nyilatkozat – annak tartalma szerint (Pp. 110. §-ának (3) bekezdése) – nem minősült a Pp. 376. §-a (1) bekezdésének a) pontjában írt – határozott és feltétel nélküli – tárgyalás tartása iránti kérelemnek, hanem valójában a Pp. 376. §-a (1) bekezdése c) pontjának alkalmazására irányult, vagyis arra, hogy az ítéltábla tárgyaláson fogatosítható bizonyítás lefolytatása érdekében tartson tárgyalást. Mivel azonban az alperesek által indítványozott bizonyítás fogatosítására nem volt szükség, a másodfokú eljárásban a Pp. 376. §-a (1) bekezdésének c) pontja alapján nem kellett tárgyalást tartani.

[50] Az ítéltábla a fellebbezések elbírálása során nem lépte át a fellebbezési kérelmek és ellenkérelmek korlátait (Pp. 370. §-ának (1) bekezdése), olyan eljárási szabálysértést vagy téves anyagi pervezetést ugyanis, amely erre okot adott volna, nem észlelt (Pp. 370. §-ának (2)-(4) bekezdései). Ezért fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének azon rendelkezéseit, amelyek az I. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet teljesen, a II. rendű alperes ellen benyújtott keresetet pedig az 562 253 000 Ft tökeösszeget meghaladó részében elutasították. A felperes fellebbezése folytán kizárólag abban foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság jogszerűen utasította-e el a II. rendű alperessel szemben 562 253 000 Ft és járulékainak megfizetése iránt benyújtott keresetet, az alperesek fellebbezése folytán pedig azt vizsgálta meg, hogy jogszerű volt-e az elsőfokú ítéletnek az eljárás megszüntetése iránti kérelmet és a viszontkeresetet elutasító, valamint a perköltségviselésről szóló rendelkezése, továbbá megfelelt-e a jogszabályoknak az elsőfokú ítélet indokolásának megfellebbezett része. Ennek eredményeként a felperes fellebbezését alaptalannak, az alperesek fellebbezését pedig részben alaposnak találta.

[51] A másodfokú eljárás során először is azt kellett eldönteni, hogy az alperesek által hivatkozott okból van-e helye az eljárás – akár kérelemre, akár hivatalból történő – megszüntetésének. E körben az elsőfokú bíróság helyesen értelmezte az alperesek nyilatkozatait, hiszen a 14. sorszámú beadványuk 4. oldalán kifejezetten azért kérték az eljárást megszüntetni, mert álláspontjuk szerint hiányzik a felperes perbeli jogképessége. Ennek megfelelően jelölték meg a kérelmük jogalapját: a Pp. 240. §-a (1) bekezdésének a) pontját és 176. §-a (1) bekezdésének e) pontját. Mivel azonban a felperes jogképes gazdasági társaság, a Pp. 33. §-a alapján szükségszerűen rendelkezik perbeli jogképességgel is, így az eljárás megszüntetésére sem az első-, sem pedig a másodfokú eljárásban nem volt lehetőség. Az alperesek az eljárás megszüntetése iránti kérelmük keretei között valójában a felperes keresetösszege jogát tették vitássá, ennek esetleges hiánya azonban nem jelenti azt, hogy a felperesnek nincs perbeli jogképessége, így az semmiképpen sem adhatott alapot az eljárás megszüntetésére.

[52] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság viszontkeresetet elutasító döntésével és annak indokaival is, amelyeket nem kíván megismételni. Az alperesek fellebbezése folytán csupán annyit emel ki, hogy a gazdasági társaság1 időközben történt megszűnése nem akadályozhatta és nem is akadályozta meg az alpereseket abban, hogy az érdemi ellenkérelmük részeként hivatkozzanak az engedményezési megállapodás érvénytelenségére, így a jogaik megóvása érdekében nem volt szükség viszontkereset benyújtására, ezért a megállapítási viszontkereset előterjesztésének a Pp. 172. §-ának (3) bekezdésében foglalt egyik konjunktív feltétele: a jogvédelem szükségessége valóban nem állt fenn. Mivel pedig a viszontkereset jogszerű elutasításához nem volt szükség bizonyítás foganatosítására, az alperesek e körben előterjesztett bizonyítási indítványai nem foghattak helyt.

[53] Az elsőfokú bíróság által kifejtett helyes indokok miatt az alperesek az ellenkérelmük részeként is alap nélkül hivatkoztak a gazdasági társaság1 és a felperes között létrejött engedményezési megállapodás érvénytelenségére. A fellebbezés tükrében az ítéltábla – az elsőfokú ítéletben foglalt indokolás szükségtelen megismétlése nélkül – csupán annyit emel ki, hogy a kötelezettnek – az engedményezés absztraktsága, azaz jogcímtől való függetlensége folytán – általában nincs olyan jogi érdeke, amely alapján vitathatná az engedményező és az engedményes között létrejött engedményezési szerződés érvényességét (EBH2005.1227.). Az engedményezési szerződés esetleges érvénytelensége ugyanis csak az engedményezési szerződés alanyainak jogviszonyára hat ki, az érvénytelenség jogkövetkezményeit a közöttük fennálló jogviszonyban kell levonni, az engedményezés érvénytelensége az engedményezett követelés kötelezettjének fizetési kötelezettségét nem befolyásolja (EBH2003.868.). A kötelezett a vele szemben fennálló követelést érintő engedményezési szerződés érvényességének vitatására – kivételesen – csak akkor jogosult, ha olyan speciális körülmény áll fenn, amelynél fogva a kötelezett számára nem lényegtelen, hogy az eredeti jogosult vagy az engedményes számára kell-e teljesítenie (BH2015.157., Kúria Gfv.VII.30.339/2019/4., Pfv.IX.20.021/2019/9., Pfv.VI.21.096/2016/6.). Ilyen speciális körülményekre azonban az alperesek jelen perben nem hivatkoztak, így az engedményezési szerződés érvényességét – jogi érdek hiányában – az ellenkérelmük keretei között sem kérdőjelezheték meg.

[54] Mindezekre tisztázása után az ítéltábla az elsőfokú ítélet azon rendelkezését bírálta felül, amelyik a II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Az elsőfokú bíróság a tényállást ebben a körben a bizonyítékok okszerű mérlegelése alapján túlnyomórészt helyesen állapította meg. Azt az ítéltábla csupán azzal egészítette ki, hogy a gazdasági társaság1 ügyvezetője a 21. sorszámú beadványhoz F/53. szám alatt csatolt átvételi elismervények tanúsága szerint 2010. szeptember 13-án személyesen vette át az gazdasági társaság2-től a pótkocsik törzskönyveit, így az szükségszerűen az ő közreműködésével került tovább a gazdasági társaság5-hez, amelyik a következő napon: 2010. szeptember 14-én ezeket az okiratokat be is mutatta az o.-nak a tulajdonjoga bejegyzése érdekében. Rögzítette az ítéltábla azt is, hogy a Debreceni Ítéltábla Pf.I.30.112/2016/5. számú ítéletében foglalt tényállás szerint a gazdasági társaság1 2010. szeptember 29-én 99 705 EUR-t helyezett letétbe az gazdasági társaság2-nál a pótkocsik vételárának fedezeteként. Végül kiegészítette az elsőfokú ítéletben foglalt tényállást a keresetlevélhez F/16. szám alatt csatolt azon levelezés lényegi tartalmával is, amely az gazdasági társaság2, a gazdasági társaság1 és az gazdasági társaság3 között azt követően zajlott le, hogy a gazdasági társaság4 a vételárfizetési kötelezettségének nem tett eleget. Az így pontosított tényállás alapján az elsőfokú bíróság érdemben helyesen utasította el a felperes által a II.

rendű alperessel szemben benyújtott keresetet, e döntés indokolását azonban az alábbiak szerint pontosítani kell.

[55] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával, hogy a felperesnek a II. rendű alperessel szemben fennálló követelése az esedékessé válásától, azaz 2010. november 30. napjától számított öt év elteltével: 2015. november 30-án elévült, olyan körülményt ugyanis, amely miatt az elévülés megszakadt vagy nyugodott volna, a felperes nem igazolta.

[56] A per tárgyát képező követelés bíróság előtti érvényesítéséhez három tény ismerete volt szükséges. Az első tény az, hogy az gazdasági társaság² a gazdaság társaság⁴-szel kötött adásvételi szerződésekben fenntartotta a pótkocsira vonatkozó tulajdonjogát a vételár teljes kifizetéséig. A második tény az, hogy a gazdasági társaság⁴ nem fizette ki a vételárat, így a pótkocsik tulajdonosa az gazdasági társaság² maradt. A harmadik tény pedig az, hogy az o. mindezek ellenére bejegyezte a magyar gépjármű-nyilvántartásba a gazdasági társaság⁴ és a gazdasági társaság⁵ tulajdonjogát. Minden kétséget kizáró, teljes bizonyossággal megállapítható, hogy ezekkel a tényekkel a gazdasági társaság¹ már a kártérítési követelés esedékessé válása, azaz 2010. november 30. napja előtt tisztában volt.

[57] Az ítéltábla által kiegészített tényállás szerint ugyanis a gazdasági társaság¹ ügyvezetője az gazdasági társaság³-nek 2010. október 23-án „Megoldási javaslat” címmel megírt és alá is írt levelében maga jelentette ki, hogy: „...4 db F.-K.. 63,. típusú S... pótkocsi eredeti külföldi eladója a vételárhoz (részben) nem jutott hozzá. Élve szerződési kikötésével, a pótkocsik tulajdonjogát – amelyek jelenleg is a birtokában van[nak] – mindaddig visszatartja, amíg a vételárat 100%-ban meg nem kapja.” Azt tehát, hogy a követelés alapjául szolgáló első és második tényről a gazdasági társaság¹ ügyvezetője már 2010. október 23-án tudott, épp a saját nyilatkozata igazolja, így az ezt tagadó perbeli nyilatkozatai nem felelnek meg a valóságnak.

[58] Azzal pedig, hogy az o. – a tulajdonjog-fenntartás ellenére – a gazdasági társaság⁵ javára tulajdonjogot jegyzett be a gépjármű-nyilvántartásba, a gazdasági társaság¹ ügyvezetőjének – az elsőfokú ítélettel egyezően – azért kellett már 2010. november 30. napja előtt is tisztában lennie, mert mindez benne volt a gazdasági társaság⁵ és az gazdasági társaság³ között létrejött adásvételi szerződést tartalmazó, általa is aláírt közjegyzői okiratban, továbbá enélkül 2010. szeptember 21-én a ny.-i o. sem tudta volna bejegyezni a nyilvántartásba a gazdasági társaság¹ tulajdonjogát. Erre tekintettel a felperes – gazdasági társaság¹ ügyvezetőjével azonos – törvényes képviselője szintén minden alap nélkül állította a per során azt, hogy a követelése alapjául szolgáló harmadik tényről 2018 februárjáig nem tudott.

[59] Ahhoz, hogy az okmányiroda hibájára alapított kártérítési igényét elévülési időn belül bíróság előtt érvényesíthesse, a gazdasági társaság¹-nek – a felsorolt három tényen kívül – további információra nem volt szüksége. A fellebbezési érveléssel szemben ehhez nem kellett tudnia, hogy pontosan milyen okiratokat adott be a gazdasági társaság⁵ a tulajdonosváltás átvezetéséhez. A kártérítési követelés alapjául szolgáló gondolatmenet szerint az okmányiroda kártérítési felelősségét kizárólag az zárhatta volna ki, ha a gazdasági társaság⁵ olyan okiratot nyújtott volna be, amely igazolja, hogy a

gazdasági társaság⁴ megfizette az őt terhelő vételárat az gazdasági társaság² felé. Azzal azonban a gazdasági társaság¹ is tisztában volt, hogy az gazdasági társaság² nem kapott vételárat a gazdasági társaság⁴-től, így teljesen nyilvánvaló volt, hogy a gazdasági társaság⁵ nem nyújthatott be az o.-n olyan okiratot, amely ezt a meg sem történt aktust igazolta volna. Amennyiben pedig a gazdasági társaság⁵ nem mutatta volna be a pótkocsik törzskönyvét, forgalmi engedélyét, a gazdasági társaság¹ és az gazdasági társaság², az gazdasági társaság² és a gazdasági társaság⁴, valamint a gazdasági társaság⁴ és a gazdasági társaság⁵ között született adásvételi szerződéseket az o.-nak, az a kártérítési követelés alapjául szolgáló gondolatmenet szerint még inkább megalapozta volna az o. magatartásának jogellenességét, felróhatóságát és az ezen alapuló kártérítési felelősséget, így az a követelés bíróság előtti érvényesítését szintén nem befolyásolta.

[60] Mindezekre tekintettel a gazdasági társaság¹ már a követelés esedékessé válásakor: 2010. november 30-án ismert minden olyan tény, amelyre alapítva az o. hibája miatti kártérítési követelését bíróság előtt érvényesíthette, így az elévülés M. B. Z. tanúvallomásának megismeréséig nem nyugodott, abban ugyanis nem volt olyan információ, amely nélkül a perindítás az elévülési időn belül nem lett volna lehetséges.

[61] Nem vezetett az elévülés nyugvásához az sem, hogy a gépjármű-nyilvántartás vezetésére vonatkozó hatósági jogkör 2013. január 1-én a jegyzőtől átkerült a k.-hoz, mindez ugyanis nem tette kétségesé azt, hogy a kártérítési követelés kötelezettje a hatáskör átadását követően is ugyanaz a személy: a másodfokú eljárásban már nem vitatott módon a II. rendű alperes maradt.

[62] Ennek oka az, hogy sem a járások kialakításáról, valamint egyes ezzel összefüggő törvények módosításáról szóló 2012. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Jtv.), sem pedig az e körben született egyéb jogszabályok nem tartalmaztak olyan rendelkezést, amelyből alappal lehetett volna arra következtetni, hogy a kártérítési követelés kötelezettjének személyében – jogszabály alapján – jogutódlás következett be. Ahogy azt az ítéltábla a Pf.I.20.122/2020/5. számú ítéletében már kifejtette: a Jtv. 2. §-ának (1) bekezdése nem adta a kormányhivatal tulajdonába az átvett államigazgatási feladatokhoz kapcsolódó vagyont, hanem csupán ingyenes használati jogot alapított e vagyontárgyak felett az állam javára, amelyet az állam nevében a kormányhivatal gyakorolt. Ezért nem lehetett kétséges, hogy a Jtv. 2. §-ának (1) bekezdése alapján a kormányhivatal nem vált a jegyző általános jogutódjává.

[63] Azon következtetés levonásához, hogy nem történt jogutódlás, a gazdasági társaság¹-nek nem kellett ismernie a k. és az alperesek között létrejött megállapodást a D. J. H. kialakítása tárgyában. Az alperesek helyesen mutattak rá ugyanis arra, hogy e megállapodás tartalmát jogszabály: a 218/2012. (VIII.13.) Korm. rendelet 2. számú melléklete határozta meg, amely azt írta elő, hogy a megállapodás 6/2. számú mellékletében csak a folyamatban lévő perek átadásáról és átvételéről kell rendelkezni. Mindez értelemszerűen nem vonatkozhatott a gazdasági társaság¹ kártérítési követelésére, hiszen ennek érvényesítése iránt a gazdasági társaság¹ 2013. január 1-ig nem indított pert az alperesek ellen, olyan eljárás tehát, amelyet a k. e megállapodás alapján átvehetett volna, nem volt folyamatban. Erre tekintettel e megállapodás tartalmát szabályozó jogszabályi rendelkezések nem tették kétségesé azt, hogy a kártérítési követelés kötelezettje a

megállapodás alapján sem változhatott meg: az – a másodfokú eljárásban már nem vitatott módon – 2013. január 1. után is a II. rendű alperes maradt.

[64] Amennyiben azonban a gazdasági társaság¹ számára mindezek ellenére mégsem lett volna egyértelmű, hogy a követelését nem a k.-lal, hanem a II. rendű alperessel szemben érvényesítheti, akkor az elévülési idő hátralévő részében, azaz a 2013. január 1-től 2015. november 30-ig eltelt közel két év alatt számos intézkedést tehetett volna annak érdekében, hogy a kötelezett személyét maga számára tisztázza. Ezen időszakban ugyanis semmi sem zárta el őt attól, hogy az esetleges jogutódlás feltárása érdekében – peren kívül – a k.-lhoz vagy a II. rendű alpereshez forduljon, mint ahogy nem volt elzárva attól sem, hogy a követelését ugyanazon perben egyszerre érvényesítse a k.-lal és a II. rendű alperessel szemben úgy, ahogy azt az alperesekkel szemben jelen perben is tette.

[65] Arra tehát, hogy a gazdasági társaság¹ a követelést egészen 2019. április 30-ig önhibáján kívül nem tudta bíróság előtt érvényesíteni, a felperes alappal nem hivatkozhatott. Erre tekintettel az elsőfokú bíróság nem sértette meg az 1959. évi Ptk. 324. §-ának (1) bekezdését és 326. §-ának (2) bekezdését akkor, amikor arra a következtetésre jutott, hogy a követelés 2015. november 30-án elévült, így jelen per megindításakor bírósági úton már nem volt érvényesíthető.

[66] Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontjával is, hogy a II. rendű alperessel szemben előterjesztett követelés elévülés hiányában sem lett volna alapos. Ennek oka azonban nem csupán az volt, hogy nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani az együttműködési megállapodás felmondásának okát, hanem az is, hogy az o. eljáró ügyintézője nem követett el olyan jogalkalmazási hibát, amely megalapozta volna a II. rendű alperes kártérítési felelősségét, így a magatartása nem minősíthető sem jogellenesnek, sem pedig felróhatónak.

[67] Kétségtelen, hogy a gazdasági társaság⁵ tulajdonjogának bejegyzésekor hatályos BM rendelet 39. §-ának (1) bekezdése értelmében a gazdasági társaság⁵-nek igazolnia kellett a jármű jogszerű megszerzését és származását. Ennek érdekében a gazdasági társaság⁵ a BM rendelet 76. §-a (1) bekezdésének h) pontja alapján benyújtotta az okmányirodának a gazdasági társaság¹ és az gazdasági társaság², az gazdasági társaság² és a gazdasági társaság⁴, valamint a gazdasági társaság⁴ és a gazdasági társaság⁵ között létrejött adásvételi szerződéseket, továbbá bemutatta a pótkocsik törzskönyvét és forgalmi engedélyét. Annak eldöntése, hogy ezek az okiratok elegendőek voltak-e a gazdasági társaság⁵ tulajdonszerzésének igazolásához, az o. eljáró ügyintézőjének mérlegelési jogkörébe tartozott, hiszen olyan jogszabályi rendelkezés nem volt, amely mérlegelést nem tűrően előírta volna további okiratok beszerzését, így például arra kötelezte volna a hatóságot, hogy tulajdonjog fenntartás esetén kifejezetten ellenőrizze a vételár megfizetését. Márpedig a mérlegelési jogkörben hozott hatósági döntés csak akkor minősülhet jogellenesnek és felróhatónak, ha a mérlegelés kirívóan okszerűtlen vagy megalapozatlan volt (EBH2006.1424.).

[68] Az eljáró ügyintéző azon következtetése azonban, hogy a gazdasági társaság⁴ és rajta keresztül a gazdasági társaság⁵ megszerezte a pótkocsik tulajdonját, nem volt sem kirívóan okszerűtlen, sem pedig megalapozatlan. Bár az gazdasági társaság² a gazdasági társaság⁴-szel kötött adásvételi szerződésben valóban fenntartotta a tulajdonját a

vételár teljes kifizetéséig, a hatósági eljárás során csatolt okiratok alapján mégis okszerűen lehetett arra következtetni, hogy az gazdasági társaság² hozzájutott az őt megillető vételárhoz, így a gazdasági társaság⁴, majd a gazdasági társaság⁵ tulajdonjogot szerzett a pótkocsik felett.

[69] E következtetést megalapozó egyik ilyen tény az volt, hogy a gazdasági társaság⁵ a hatósági eljárás során becsatolta a pótkocsik törzskönyvét, amelyre tekintettel a hatóságnak a BM rendelet 71. §-ának (4) bekezdése alapján vélelmeznie kellett, hogy a pótkocsik tulajdonjoga jogszerűen őt illeti meg. E vélelem alapján pedig az okmányiroda eljáró ügyintézője a logika szabályainak megfelelően, azaz nem okszerűtlenül következtetett arra, hogy az gazdasági társaság² azért adta ki a birtokából a pótkocsik törzskönyvét, mert hozzájutott az őt megillető vételárhoz, így azok előbb a gazdasági társaság⁴, majd pedig a gazdasági társaság⁵ tulajdonába kerültek. Az elsőfokú bíróság érvelésével szemben nem tekinthető köztudomásúnak, hogy a törzskönyvet a tulajdonoson kívül más is birtokban tarthatja. Épp ellenkezőleg: a BM rendelet 71. §-ának (4) bekezdése alapján kifejezetten vélelmezni kellett, hogy a törzskönyv birtokosa egyben a járművek jogszerű tulajdonosa is, e vélelmet pedig pusztán a köztudomásra hivatkozással nem lehet megdönteni. Jogszerűen a törzskönyv csak a tulajdonos kifejezett hozzájárulásával kerülhet ki a tulajdonos birtokából, olyan megállapodás vagy egyoldalú jognyilatkozat azonban a perrel érintett hatósági eljárás során nem került becsatolásra, amelyből az következett volna, hogy a gazdasági társaság⁵ nem tulajdonosként, hanem – az gazdasági társaság³ későbbi birtoklásához hasonlóan – valamely egyéb jogcímen tartja birtokában a törzskönyveket. Épp ellenkezőleg: a gazdasági társaság⁵ kifejezetten jogszerű tulajdonosként lépett fel, e jogának fennállását pedig az általa bemutatott törzskönyvek alapján az gazdasági társaság² tulajdonjog-fenntartása ellenére is vélelmezni kellett.

[70] A gazdasági társaság⁵ jogszerű tulajdonszerzését – a törzskönyv birtoklásához fűződő vélelem mellett – az is alátámasztotta, hogy a gazdasági társaság⁴ a gazdasági társaság⁵-del kötött adásvételi szerződésben kijelentette: a pótkocsik az ő tulajdonát képezik. Mindez a logika szabályainak megfelelően szintén azt igazolta, hogy az gazdasági társaság² megkapta a gazdasági társaság⁴-től a vételárat, hiszen az gazdasági társaság² tulajdonjog fenntartása miatt a gazdasági társaság⁴ csak így szerezhetett tulajdonjogot.

[71] A hatósági eljárás során nem volt olyan adat, amely a vélelemmel és a gazdasági társaság⁴ idézett szerződéses nyilatkozatával szemben arra utalt volna, hogy az gazdasági társaság² mégsem jutott hozzá az őt megillető vételárhoz, ezért az o. eljáró ügyintézője a becsatolt okiratokból a logika szabályainak megfelelően, azaz okszerűen és megalapozottan következtetett arra, hogy a gazdasági társaság⁵ lett a pótkocsik tulajdonosa. Erre tekintettel a mérlegelési jogkörben hozott döntése nem volt sem okszerűtlen, sem pedig megalapozatlan, így az akkor sem alapozta volna meg a II. rendű alperes kártérítési felelősségét, ha a követelés nem évült volna el. Emiatt az alperesek helyesen hivatkoztak arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének ezzel ellentétes érvelést tartalmazó [64] pontja a bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésén alapul, ezért azt az ítéltábla mellőzte.

[72] Mind a felperes, mind pedig az alperesek alap nélkül támadták ugyanakkor az elsőfokú bíróság azon következtetését, hogy a rendelkezésre álló adatokból nem volt megállapítható: miért mondta fel az gazdasági társaság² a gazdasági társaság¹-sel kötött

együttműködési megállapodást. Azt ugyanis a felperes nem igazolta, hogy az gazdasági társaság² miért kényszerült visszairányítani a pótkocsikat A.-ba ahelyett, hogy a vételárigényét a gazdasági társaság¹ által rendelkezésére bocsátott letétből kielégítette volna. Nem volt bizonyított az sem, hogy az gazdasági társaság² miért kényszerült felmondani a gazdasági társaság¹-sel 17 járműre kötött együttműködési szerződést 4 jármű visszairányítása után. A felperes az e körben előadott állításait semmivel sem támasztotta alá. Mivel az együttműködési megállapodás felmondásának pontos okai ismeretlenek maradtak, az alperesek fellebbezési érvelésével szemben nem lehetett tényként megállapítani azt sem, hogy a felmondást kizárólag az gazdasági társaság³ megoldási javaslatokat elutasító magatartása idézte elő. Egyetértett az ítéltábla az elsőfokú bírósággal abban, hogy az együttműködési megállapodás felmondási okainak tisztázatlansága miatt a felperes nem igazolta a II. rendű alperes magatartása és a kár közötti okozati összefüggést, így a keresete akkor sem foghatott volna helyt, ha a követelése nem évült volna el, és a II. rendű alperes magatartása jogellenes és felróható lett volna.

[73] Az alperesek fellebbezése ugyanakkor az elsőfokú perköltség körében részben megalapozott volt. A viszontkereset ugyanis a felperes és a gazdasági társaság¹ között létrejött engedményezési szerződés érvénytelenségének megállapítására irányult, így ennek perértéke a Pp. 21. §-a (1) bekezdésének a) pontja alapján a szerződésben kikötött szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás értéke volt. Mivel pedig a felperes az engedményezési szerződésben kikötött szolgáltatás, azaz az abban foglalt kétes követelés átruházásáért – okirattal igazoltan – 150 000 Ft ellenértéket fizetett a gazdasági társaság¹-nek, viszontkereseti perértékként ezt az összeget kellett figyelembe venni. Annak, hogy a szerződő felek a vételárat nem foglalták írásba, hanem csupán a megállapodásuk szóbeli részében rögzítették, a perértékszámítás szempontjából nem volt jelentősége, ettől függetlenül ugyanis a vételár a viszontkeresettel támadott megállapodás részét képezte csakúgy, mint azok a rendelkezések, amelyeket a felek írásba foglaltak.

[74] Bár az alperesek az elsőfokú eljárás során a viszontkereset tekintetében pervesztesek lettek, e körben a felperes csupán 150 000 Ft perérték alapulvételével tarthatott igényt az általa felszámított jogi képviselői munkadíjra, amely a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: az R.) 3. §-a (2) bekezdésének a) pontja és 4/A. §-a alapján 10 000 Ft + áfa, azaz 12 700 Ft volt. Az alperesek ugyanakkor az elsőfokú eljárás során a személyenként 612 624 000 Ft perértékű kereset tekintetében teljes pernyertesek lettek, így az R. 3. §-a (2) bekezdésének c) pontja alapján jogszerűen tartottak igényt az általuk felszámított 788 253 Ft jogi képviselői munkadíjra. Az egymással szemben fennálló perköltség-igények összevezetése után az ítéltábla a felperest kötelezte 788 253 Ft – 12 700 Ft, azaz 775 553 Ft elsőfokú perköltség megfizetésére az alperesek mint egyetemleges jogosultak részére.

[75] Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a viszontkereseti perérték téves megállapítása folytán hibásan rögzítette, hogy az állam 1 500 000 Ft feljegyzett viszontkereseti illetéket visel, ennek összege ugyanis helyesen 15 000 Ft.

[76] A kifejtett okok miatt az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezett részét a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írt módon – részben – megváltoztatta, egyebekben helybenhagyta.

[77] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért az ítéltábla kötelezte őt a fellebbezése folytán feljegyzett 2 500 000 Ft fellebbezési illetéknek és a II. rendű alperes jogi képviselői díjból álló másodfokú perköltségének a megfizetésére (Pp. 83. §-ának (1) bekezdése, 102. §-ának (1) bekezdése). Ez utóbbit az R. 3. §-ának (6) bekezdése alapján 500 000 Ft-ra mérsékelte, ez állt ugyanis arányban a jelentős összegű másodfokú perértékkel és a II. rendű alperes ügyvédje által kifejtett tevékenységgel, aki a felperes fellebbezése folytán csupán egy közepes tartamú fellebbezési ellenkérelmet nyújtott be, amelyben túlnyomórészt megismételte az elsőfokú eljárásban előadott érveit. Az ítéltábla e jogi képviselői díjra nem számított fel általános forgalmi adót, mert a II. rendű alperest kamarai jogtanácsos képviselte.

[78] Az alperesek fellebbezése két fellebbezési kérelem tekintetében alaptalan, két fellebbezési kérelem vonatkozásában pedig alapos lett, ezért az ítéltábla megállapította, hogy a közel azonos mértékben pernyertes felek az alperesek fellebbezése folytán általuk előlegezett – jogi képviselői munkadíjból álló – másodfokú perköltségüket maguk viselik (Pp. 83. §-ának (2) bekezdése). Az e körben feljegyzett 15 000 Ft fellebbezési illetékből a felperes a pervesztességének arányában 50%-ot, azaz 7500 Ft-ot köteles az állam részére megfizetni, a fennmaradó összeget pedig az illetékmentes alperesek helyett az állam viseli (Pp. 83. §-ának (2) bekezdése, 102. §-ának (1) és (6) bekezdései).

Debrecen, 2021. szeptember 30.

Dr. Bakó Pál s.k. a tanács elnöke, Dr. Molnár Tibor Tamás s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró